

братята, като при това устрои и цѣла редица отъ икономии, извѣстни не само на братството, а и на св. Синодъ . . . Подъ неговото ръководство стана и нареждането на мѣнастирската библиотека и училището. Прѣдметъ на особнитѣ негови грижи е било и богослужението въ мѣнастиря, което той въздигна, направи привлѣкателно и чрѣзъ своитѣ проповѣди той го постави на подобающа висота . . .

Архимандритъ Иоаникий работи двайсетъ и петъ години непрѣкъснато като държавенъ, общински и екзархийски служителъ и учителъ и неговата дѣятелность е заслужено оцѣнена и отъ църквата и отъ обществото. Въ своята дѣйность той е проявилъ строгъ и опрѣдѣленъ характеръ: примѣрность и акуратность, неподкупность, — истината и правдата винаги сж го въодушевявали и отъ словата, дѣлата му и частния му животъ блѣщѣше чистото Христово учение.

Архимандритъ Иоаникий Рилски е проявилъ особна дѣятелность и въ областта на книжнината — той е произнесълъ много слова и поучения, които сж се появили въ отдѣлни сборници, или печатани въ разни вѣстници и списания. Извѣстенъ е неговиятъ сборникъ „Църковни слова, поучения и рѣчи“, отпечатанъ прѣзъ 1906 г. Той има още много непечатани работи, а надъ нѣкои работи и сега, макаръ и да е съ растроено здраве. Въ рѣчитѣ му, произнесени въ Македония, по край християнското напѣтствие, архим. Иоаникий се стремѣлъ да буди и поддържа народното чувство у българитѣ и да се не поддаватъ на чужди влияния; тамъ той, като истински пастиръ, е разпалвалъ народното съзнание.

Най-сетнѣ, нека да споменемъ и за друга една отличителна чѣрта у Иоаникия Рилски. Прѣзъ всичкото врѣме на своята дѣятелность, като отдѣлялъ отъ залѣка си, сполучилъ да спести значителни сръдства, които той, по внушението на неговото религи-